

KRITIKA

Vendarle gre za otroke

ODER

Liliana Corobca: *Kinderland*

Režija Daniel Day Škufca

MGL

●●●

Pia Brezavšček

Nova studijska produkcija Mestnega gledališča *Kinderland* je sentimentalna gledalska vaja, ki poskuša senzibilizirati občinstvo tako, da v gledalcih prebujajo spomin na otroštvo in prek takih občih sprožilcev trka na vest iz privilegija rojenim ksenofobijam, ki na otroške, torej po definiciji nedolžne, a obvezne kolateralne žrtve ekonomske neenakosti rade pozabljajo.

Gre za adaptacijo istoimenskega romana moldavske pisateljice *Liliane Corobca*, ki piše o treh samorastniških otrocih, ki v tej njeni, nemara najrevnejši državi v Evropi, ostanejo sami zase, medtem ko njihovi starši iščejo delo migrirajo na tuje. Avtor dramatisacije (*Andrej Jaklič*) za vzpostavitev in razvoj situacije na odru ohrani prvenstveno pripovedovanje in manj sili v dialoge, kar se zdi za domišljjsko in čustveno bogat, zmeden, ranjen in naiven otroški notranji svet več kot primerno. Podobno je dvodelno zgrajen tudi oder, ki ga uokvirja kvadrat dvignjenih praktikablov, tam je vsaj v prvem delu bolj prostor pripovedovanja, medtem ko so za središčno odprtino s perzijsko preprogo rezervirani bolj neposredni, fizični, bolj kruti prizori, kjer »otroke« zagledamo od zunaj, v njihovi tragiki nedoraslosti svetu odraslih, kamor so prežgodaj potisnjeni. Zaradi reprodukcije patriarhalnih odnosov, še posebno v konservativnem ruralnem okolju, to še toliko bolj velja za deklice. Ti otroci imajo odrasla tele-

sa – dvanajstletno *Cristino* igra med trojico *Ana Dolinar Horvat*, njenega šestletnega brata prekarni mladi igralec *Žan Perko* in štiriletnika *Marcela Timotej Šturbej*, študent AGRFT.

Tako so vsaj posredno starostna razmerja med sorojenci ohranjena, a je izbira na neki način tudi avtoreferenčna, saj se, nasprotno, otroštvo ne skrajšuje, ampak se ga z odlogom vstopa na trg dela podaljšuje. Nedvomno je ta dimenzija lahko vstopila v predstavo tudi zaradi režiserja *Daniela Daya Škufca*, še enega v presenetljivo obsežnem nizu mladih režiserjev, ki jim je to gledališče v letošnji sezoni dalo priložnost za delo.

Masivna odrasla telesa z otroškimi dušicami, ki so neprestano predočene s poetično naracijo, prek katere se (kot »majhna svetleča kroglica«) svetlika otroško nezavedno, polno magije in preživetvene »določnosti, dobro funkcionirajo, saj hkrati lažje zapopademo situacijo otrok in se poleg tega spomni-

mo, da smo tudi mi vsi še vedno »tisti otrok«. Vseeno pa je sentimentalnost mestoma kar preveč navita in spodjeda lastno zastavko senzibilizacije občinstva. Moti na trenutke preveč poudarjeno naivna dikcija v glasu glavne igralkice, ki za efekt ni potrebna. Celo uničuje ga, ko se njen monolog ob popolni zatemnitvi preljuje v posneti otroški glas, saj je med obema glasovoma v smislu nezaigranosti preveč, v smislu barve in tona pa premalo kontrasta. Tudi konec se izteče v pretirano romantizacijo otroške čistosti, ko ti prav pocukrano zleknjeni v kupih belih konfetkov v pol domišljjskih sanjarjenjih idealizirajo svoje starše. Kljub pomembnim gumbom, ki jih predstava pritiska, je njeno sporočilo še vedno to, da so vendarle boljši starši, ki te pretepajo, kot pa da jih sploh ni. In če jih ni, je treba hitro skočiti v njihovo kožo. Kot da ne bi nikoli brali *Pike Nogavičke*. x

V predstavi *Kinderland* je sentimentalnost mestoma kar preveč navita in spodjeda lastno zastavko senzibilizacije občinstva. arhiv MGL